

Els distints i constants assaigs destrueixen als animals, se'ls espanta i se'ls angossa, "l'entrenament consisteix a trencar a l'animal i transformant-lo en una titella ridícula, que ho sotmet al capritx de l'home". El seu propòsit és aconseguir l'absolut domini de l'animal.

Els domadors estan rarament qualificats, tenen molt poca paciència i els falten coneixements comportamentalistes dels animals al seu càrrec. Quan un crit o un gest no són suficients, s'utilitzen barres de ferro, fets amb la condició de manejar i fer obeir als animals. Quan el domador, o entrenador, no obté els resultats desitjats, és a dir, l'obediència absoluta de l'animal, llavors se li priva d'aliments. D'aquesta manera es pretén que l'animal associï el menjar amb la resposta que ha de donar. D'aquesta manera, si no hi ha espectacle; doncs no hi ha menjar. Aquesta estratègia la utilitzen els domadors també durant l'espectacle: als animals se'ls dona menjar al final de cada exercici i davant del públic, perquè aquest interpreti, o pensi, que així és com l'animal ha estat entrenat. La realitat, en la majoria dels casos, resulta ser tot el contrari; "la simple visió d'un fuet recorda a l'animal les pallisses en el darrer, el cap i les potes durant l'entrenament. Així s'aconsegueix la por incessant, la pressió i

l'obeir. Per a aconseguir que un animal aixequi les potes, el domador li posa una base electrificada, i cada vegada que dona l'ordre, envia una descàrrega elèctrica. Després dels primers intents, l'animal relacionarà el dolor amb certes paraules o gestos i tindrà la mateixa reacció, aixecar les potes encara que no es doni la descàrrega elèctrica". S'han donat casos d'accidents produïts en els circs com a conseqüència del maltractament i les dolentes condicions que viuen els animals. Estressats pel tipus de vida que duen, totalment aliè al seu hàbitat natural, en ocasions perden el control amb la presència del públic, el volum de la música durant les actuacions, el centelleig dels focus i la reclusió. Sovint se'ls diagnostiquen úlceres gàstriques provocades per aquestes situacions anormals a la seva biologia. La falta d'higiene originada per l'acumulació dels seus residus fecals i l'orina que romanen durant temps en les seves gàbies fa augmentar el nombre de paràsits i bacteris que conviuen en les distintes instal·lacions *circuenses*. Per això les ferides d'aquests animals són molt difícils de desinfectar i guarir. Se sap que qui es dediquen al món transhumant del circ, posseeixen, en general, pocs o escassos recursos econòmics. És corrent que l'alimentació sana i equilibrada de l'animal, així com el seu benestar tant físic

com psicològic deixin molt a desitjar. El mateix ocorre amb les necessàries atencions veterinàries per a les seves ferides, aguditzades pels cops que pateixen provocats pels seus cuidadors, entrenadors o domadors. És de fonamental importància la conscienciació i el coneixement del què ocorre i el que significa la presència d'animals en els circs pel gran públic i especialment per aquells pares que, de forma inconscient, duen als seus fills a passar una estona feliç en un ambient que per tradició i per antonomàsia ha de ser-lo. Però, vam repetir una vegada més... sense animals! Ells no han elegit ser sotmesos per a actuar en el món de l'espectacle. A molt primerenca edat se'ls separa dels seus nuclis familiars i del seu hàbitat salvatge per a introduir-los a un món totalment aliè al que la naturalesa els oferia. Els circs, que mereixen el major respecte per la seva antiguitat i tradició, deuen evolucionar (igual que els zoològics) en aquest món canviant cap a una nova forma, que sense llevar la il·lusió dels més petits, ofereixi una imatge centrada en les habilitats, l'art i la vistositat, evitant, ja definitivament, la presència de qualsevol classe d'animal.

Hilari Cuadriello
El baix més baix

ARTICLES d'OPINIÓ

la colla i la imatge

Crec que no hi ha cap mena de discussió sobre el vestuari casteller: camisa, faixa i pantalons blancs. Però en les darreres actuacions he pogut veure entre molts membres de la nostra colla un "oblit" d'alguna de les peces importants del vestuari casteller. Gent sense faixa, sense camisa, amb pantalons de colors diversos,... Entenc que la gent nova i que encara no ha tingut oportunitat de comprar-se pantalons blancs o no ha rebut la camisa no porti algun o cap dels elements del nostre vestuari. El que no crec que sigui tan correcte és trobar gent de la junta, de la tècnica o habituals de la colla que no portin alguna d'aquestes coses. La faixa ens la podem oblidar, potser, però la camisa o els pantalons no ho tinc tan clar... Per exemple he vist gent que una actuació va amb pantalons d'un color diferent al blanc i l'endemà porten els pantalons blancs. Bé, en definitiva, la meua pregunta és: quina imatge volem donar? Cap a on volem tendir: a donar la imatge d'una colla seriosa on tothom va ben uniformat o la imatge d'una paxanga? Potser se'm titllarà d'integrista o d'exagerat, però el que està clar és que hauriem de tenir tots una mica més de cura a l'hora de vestir-nos per a les actuacions. O no?

Ramon Rovira

